

PROJEKT & KULTUR

nr. 117 --- november 2013

issn. 0901-8824

GENVEJ TIL UDVIKLING

www.gtu.dk

Skovvej 24, 9510 Arden. Tlf.: 9856 2994. gtu_sekr@hotmail.com
Medlem af Den Internationale Emmaus-Bevægelse

Velkommen til Projekt & Kultur nr. 117!

Projekt & Kultur udgives af Genvej til Udvikling (GtU), tlf. nr. 98 56 29 94
gtu_sekr@hotmail.com - www.gtu.dk

Kontingenter, abonnementsbetalinger og bidrag sendes til reg.nr. 9806, kontonr. 207-15-78634.
 Fra udlandet sender man til
 IBAN-nr. DK8198062071578634
 Account-name: Genvej til Udvikling v/Jørgen Olsen, Skovvej 24, 9510 Arden
 Beneficiary bank Sparekassen Himmerland A/S
 SWIFT / BIC: SPHIDK21

Ansvarlig over for presseloven er formand Per Adelhart Christensen. Hvor intet andet angives, er teksten af Jørgen Olsen.

Indlæg til Projekt & Kultur nr. 118 skal aftales med koordinatoren på gtu_sekr@hotmail.com. Bladet skal udkomme i februar 2014.

Projekt & Kultur er på 16 sider hver gang og trykkes på Godsbanen i Århus i 140 eks. Redaktionen ønsker at fremme bladets formidling og opfordrer til eftertryk med kildeangivelse. Med navn signerede artikler udtrykker ikke nødvendigvis foreningens holdninger.

Dette nummer indeholder:

3: Det 20. år – lidt nyt fra Fair Trade Butik Bazaren Århus

- af Tirzah Højgård Jensen og Anna Marie Jørgensen.

4: Mødedeltagelser og udstillinger
5: Mediemarkeringer.

6 – 8: Hvad vil vi med GtU?

- af Frede Hansen med svar fra bestyrelsesmedlem Jens Elgaard Madsen.

9 – 15: Migrationer:

Illusioner, løgne, kendsgerninger

- af Emmanuel Terray, sociolog og antropolog
- oversat af Birgit Vanhaug.

Billedet på forsiden er taget af Jørgen Olsen og forestiller små biler af ståltråd, konservesdåser mv., fremstillet af unge mænd i Ouagadougou, Burkina Faso – bilerne forhandles af GtU.

Billedet på bagsiden er taget af Jørgen Olsen og forestiller båtastkrin af huder og mavesække fra køer og kameler, fremstillet af kvinder og mænd i

Agadez-regionen i Niger. Skrinene forhandles af GtU og anvendes overvejende til pynt – i Vest- og Nordafrika forekommer det dog, at de anvendes til at opbevare ost og smør.

Hermed en stor tak til alle, som har sendt kontingenter og bidrag siden sidst!

Vi er for tiden 167 medlemmer. Hvis der er påhæftet et ark papir med oplysninger om foreningens konto, betyder det, at du ikke har betalt for i år.

Elektronisk Projekt & Kultur

Fra og med nr. 91, maj 2007, kan alle numre af Projekt & Kultur læses elektronisk på www.gtu.dk/tidsskriftet_projekt_og_kultur.htm Her kan man desuden læse artikler opdelt efter lande og emner. Den enkelte modtager af Projekt & Kultur kan vælge at ”nøjes” med den elektroniske version.

Husk at læse vores hjemmeside www.gtu.dk – her opdateres www.gtu.dk/Nyheder.htm og www.gtu.dk/Kalender.htm op til flere gange dagligt.

Du vil på sidstnævnte kunne læse om arrangementer, som vi af praktiske grunde ikke har mulighed for at annoncere i Projekt & Kultur.

Du vil i nyhedsrubrikken få en masse links – op til en håndfuld om dagen – vedrørende begivenheder og kommentarer, der formodes at interessere.

BEMÆRK:

Vi har skiftet kontonummer. Det gamle nummer, som vi har haft helt fra starten, gælder ikke længere. Kontoen i Danske Bank vil blive afviklet i løbet af de kommende måneder.

NYT KONTONUMMER:

**Reg. 9806 konto 207-15-78634
 Sparekassen Himmerland.**

Mandag den 25. november kl. 10.00 - 12.30 på Roskilde Universitet:

Boat People - foredrag på engelsk om kvinder i Senegal, der fraråder mændene at rejse illegalt til Europa.

Foredraget finder sted i bygning 25, lokale 25.2. Oplægsholder er Dr. Emmanuelle Bouilly, PhD-student i statskundskab, Sorbonne Universitet, Paris.

Læs nærmere på http://gtu.dk/Boat_people.pdf

Det 20. år – lidt nyt fra Fair Trade Butik Bazaren i Århus

- af Tirzah Højgård Jensen og Anna Marie Jørgensen

Som det fremgår af overskriften har Fair Trade Butik Bazaren, Guldsmedgade 8a, Århus C, i år fejret sit 20 års jubilæum. Den 13. september havde vi en rigtig festlig reception med mange gæster. Jubilæumstalen blev holdt af borgmesteren i Århus, Jacob Bundsgaard, som bl.a. sagde, at Fair Trade Butik Bazaren er et rigtig godt indslag i Århus, og at det er en god ide at gå herved og købe sine julegaver. Hvilken opfordring hermed gives videre.

Borgmester Jacob Bundsgaard taler
(foto: Anna Marie Jørgensen)

En billig julegave kunne være *en plejende sæbe* fra Burkina Faso. Sæberne indeholder bl.a. sheasmør, der er rig på e-vitamin og virker blødgørende og fugtbevarende. De importeres af Kologh Naba www.kologh-naba.org, der arbejder for bedre levevilkår for sine medlemmer i Burkina Faso gennem fair produktion og salg bl.a. smykker, strik og sæber.

(foto: Tirzah Højgård Jensen)

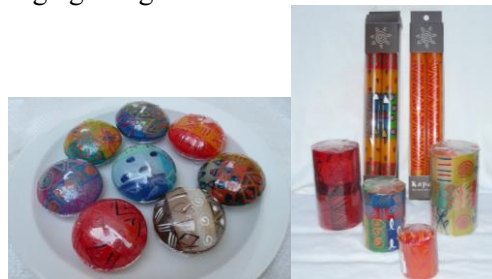
En lidt dyrere mulighed kunne være en morsom *figur af jernskrot*, der laves af jernskulptøren René Cerda Varela, fra Comparte i Chile, www.comparte.org

(foto: Anna Marie Jørgensen)

Eller hvad med *håndmalede afrikanske lys af fuldt raffineret voks og ikke-giftige farver* til vinterens mørke aftener. Lysene laves i Kapula, der ligger ikke

langt fra Afrikas sydspids – www.kapula.com
Der lægges vægt på at reflektere den afrikanske arv i farvevalg og design.

Flydelys
(foto: Anna Marie Jørgensen)

Vi har et stort udvalg af gode gaver til **børn**, rigtig mange forskellige puslespil. En anden gave kunne være et samlesæt om *Noahs ark*, det er importeret af et nyt medlem af Fair Trade Danmark, Artiwood.

(foto: Anna Marie Jørgensen)

Vi byder også på **store varme håndbroderede sjaler af uld**, der her vises af Nilufa Yesmen fra Pollee Unnoyn Prokolpo (PUP) i Bangladesh under hendes besøg i Fair Trade Butik Bazaren i oktober i år. Sjalerne væves på et lokalt fairtrade certificeret væveri og broderes med en traditionel bengalsk broderikunst, men i et design tilpasset europæisk smag. Eller en lille *broderet taske* fra samme sted.

(foto: Anna Marie Jørgensen)

Kom ned i vores lille butik, ring 86 18 51 11, eller send en mail til bazaren@fairbutik.dk.

Alle fair trade butikker kan ses på: www.fairtrade.dk

Mødedeltagelser og udstillinger

19. august i Arden:

Birgitte Juul Nielsen besøgte en reception for en nyåbnet klinik for afspændingsterapi. Den medbragte gave fra Genvej til Udvikling var en miniaturrecykel fra Ouagadougou, Burkina Faso, hvor unge mænd indsamler konservesdåser, ståltråd og andet affald, som de skærer til og nitter sammen.

19. august i Arden:

Birgitte Juul Nielsen og Jørgen Olsen var værter for et bestyrelsesmøde i foreningen Afro-art, jf. www.afro-art.dk. Varesalg 261 kr.

26. august i Århus:

Vera Teglgaard og Jens Elgaard Madsen deltog i det afsluttende forberedelsesmøde for arrangementet **Verdensspejlet** i gården i Klostergade 4 til afholdelse den 31. august og den 1. september, jf. tre notitser i Projekt & Kultur nr. 116.

30. august 2013 i Aalborg:

Koordinatoren for Genvej til Udvikling gennemførte et salgs- og oplysningsfremstød ud for Bispenegade nr. 10 i Aalborg - repræsenterende både GtU og Afro-art. Varesalg 432 kr.

31. august og 1. september 2013 i Århus:

Birgitte J. Nielsen, Jens E. Madsen og Jørgen Olsen deltog for GtU i arrangementet **Verdensspejlet**, jf. notits af 26. august. Vera Teglgaard passede stand for en række andre Afrika-organisationer.

Andre medlemmer af GtU besøgte arrangementet: Pauline Schroeder, Kirsten Skovbo, John Nielsen Schmidt og Kristian Katholm Olsen. Jørgen Olsen holdt foredrag om Projekt Egnsudvikling i Amataltal under overskriften **Håb for nomaderne**. Varesalg fra GtU's stand: 777 kr.

10. september i Århus:

Vera Teglgaard og Jens Elgaard Madsen deltog i evalueringsmøde for **Verdensspejlet** i gården i Klostergade 4, som blev afholdt den 31. august og den 1. september.

13. september i Århus:

Jørgen Olsen var til reception i Fair Trade Butik Bazaren, Guldsmedgade 8A – Læs mere på <https://www.facebook.com/pages/Fair-Trade->

[Butik-Bazaren-%C3%85rhus/157925390934449](http://www.butik-bazaren.dk/157925390934449)

Bazaren fejrede 20 års jubilæum.

Jørgen medbragte en taske af økologisk bomuld fra Mali, importeret af Fil Bleu

<http://www.iknet.dk/filbleu.php?bf=4> – derved lykkedes det at komme med noget, butikken ikke havde i forvejen. Læs videre på side 3!

27. september i Århus:

Birgitte Juul Nielsen og Jørgen Olsen deltog i Afrika-dag på Marselisborg Gymnasium. Varesalg: 810 kr.

10. – 13. oktober i Lviv, Ukraine:

Jørgen Olsen deltog i repræsentantskabsmøde i Emmaus Europa. Se billedserie på http://gtu.dk/photos_ee_lviv.pdf - læs om Emmaus Europa på www.emmaus-europe.org – og om værtsorganisationen på www.emmaus-oselya.org!

2. november i København:

Jørgen Olsen deltog i repræsentantskabsmøde i FN-forbundet, som man kan læse mere om på www.fnforbundet.dk Varesalg: 662 kr.

To andre medlemmer af GtU, Jørn Boye Nielsen og Ole Olsen, deltog i andre egenskaber.

I den afsluttende del af mødet, som var åbent for alle medlemmer af FN-forbundet, herunder medlemmer af kollektive medlemsorganisationer, var endnu et GtU-medlem til stede, Laura Katholm Olsen. Den åbne del af mødet handlede om FN's nylige generalforsamling med oplæg fra to deltagere, Mellemfølkeligt Samvirkes forkvinde, Helle Munk Ravnborg og FN-forbundets formand, Jørgen Estrup.

Sommer og efterår i Himmerland:

(fortsat fra nr. 116)

Jørgen Olsen præsenterede vores blandede u-landhandel på en række kræmmermarkeder med følgende resultater, hvad angår varesalg (*alle salg-fremstød tjener desuden et oplysningsformål*):

24. august på Frederik IX's Plads i Farsø: 283 kr.

21. september i Bazar Skelund: 732 kr.

19. oktober i Bazar Skelund: 161 kr.

Disse arrangementer er for perioden 1. juni 2013 - 31. maj 2014 støttet af en oplysningsbevilling fra Civilsamfund i Udvikling, som man kan læse mere om på www.cisu.dk.

Mediemarkeringer

Provinsen kalder – under denne overskrift fik GtU's koordinator, Jørgen Olsen, offentliggjort en kommentar på www.u-landsnyt.dk den 20. august – klik ind her: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/20-08-13/provinsen-kalder>

Medlem af GtU, galleriejer Frede Hansen (Glocal Art, jf. www.afro-art.dk) fik derefter offentliggjort denne kommentar til Jørgens indlæg: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/20-08-13/provinsen-kalder#comment-25643>

Endnu et medlem af GtU, socialantropolog Ingrid Poulsen, bidrog til debatten under overskrifterne "Kontrol i stedet for udvikling":

<http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/22-08-13/tema-om-frivillighed-10-papirbunker-og-krav-dreber#comment-25681> og

"Hvor er protesten fra de danske NGO'er blevet af?": <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/19-08-13/tema-om-frivillighed-4-hvorfor-er-det-kun-i-afrika#comment-25680>

Pr. 2. september skrev Jørgen Olsen en kommentar efter et indlæg af Pernille Bærendtsen: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/01-09-13/tema-om-frivillighed-22-spr-ng-rammerne#comment-25724> Pernille Bærendtsen kommenterede efterfølgende.

Pr. 9. september skrev Jørgen Olsen en kommentar efter et indlæg af Uffe Torm: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/08-09-13/tema-om-frivillighed-xx-frivillig-eller-profession-0#comment-25818>

Ingen fred i Mali uden tuaregerne – under denne overskrift fik medlem af GtU, socialantropolog Ingrid Poulsen, offentliggjort en kronik i Politiken den 16. september. Læs her: <http://politiken.dk/debat/kroniken/ECE2077300/ingen-fred-i-mali-uden-tuaregerne/>

Pr. 25. september skrev Jørgen Olsen en kommentar efter en artikel af redaktionen på www.u-landsnyt.dk: NGO'er: Venstres spareforslag er historisk nedskæring.

Kommentar: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/25-09-13/ngoer-venstres-spareforslag-er-historisk-nedsk-rin#comment-25901>.

Jørgen Olsen skrev en ny kommentar den 27. september: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/25-09-13/ngoer-venstres-spareforslag-er-historisk-nedsk-rin#comment-25917> – og endnu én den 29. september: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/25-09-13/ngoer-venstres-spareforslag-er-historisk-nedsk-rin#comment-25919>

Ligeværdige omgangsformer – under denne overskrift fik GtU's koordinator, Jørgen Olsen, offentliggjort en kommentar på www.u-landsnyt.dk den 30. september – klik ind her: <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/30-09-13/dagsorden-2030-29-ligev-rdige-omgangsformer>

Vil ofrene fra Lampedusa vække andet end medfølelse? – Julien Kalimira Mzee Murhula og Jørgen Olsen har formidlet en kommentar fra Organisationen for Universelt Medborgerskab til U-landsnyt – klik ind her <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/08-10-13/vil-ofrene-fra-lampedusa-v-kke-andet-end-medf-lels>

I artiklen i nr. 116, side 7 til 13, har vi kaldt organisationen "Organisationen for Verdensborgerskab" – vi er senere nået til den konklusion, at det er mere præcist at sige "Organisationen for Universelt Medborgerskab".

Den 23. oktober skrev medlem af GtU, Ingrid Poulsen, en kommentar på www.u-landsnyt.dk med overskriften "VK fråseri med bistandsmidler" – læs her <http://www.u-landsnyt.dk/blog/26/misbruget-omfatter-langt-mere-end-l-kke-fr-dseri#comment-25963>

Hvad vil vi med GtU?

En kritik af GtU's salg af u-landsvarer.

- af Frede Hansen, galleriejer, Glocal Art, Thorup Hedevej 3, 9330 Dronninglund, mail@afro-art.dk www.afro-art.dk
- fodnoter til siderne 6-8 af Jørgen Olsen.

Jeg har meldt mig ind i GtU, fordi jeg synes godt om en u-landsforening, der har rødder i provinsen, en forening, der udsender et foreningsblad, som ikke er et forkromet reklameblad, en forening, hvor der er plads til græsrodsindflydelse. Jeg har selvfølgelig også meldt mig ind, fordi jeg synes, at foreningen har udført et godt arbejde blandt de fattige i det nordvestlige område af Afrika, og fordi jeg har en fortid i Emmaus-bevægelsen. Og jeg kan lide foreningens navn: Genvej til **Udvikling**. Ikke bare nødhjælp, men udvikling.

Men når jeg ser, at foreningens koordinator bruger timer, dage, ja uger på at sælge smykker og beholdere af komaveskind, så synes jeg, at foreningen bruger sine ressourcer forkert. At CISU har bevilget 7.000 kr. til koordinatorens turneren rundt på diverse basarer og markeder, gør ikke handelen bedre.

CISU har bevilget penge til salget, fordi GtU angiveligt skulle drive folkeoplysende aktiviteter i forbindelse med salget. Det kan naturligvis ikke undgås, at der opstår lidt u-landssnak i forbindelse med salget; men det vil oftest blive på et ret overfladisk niveau, formoder jeg.

Man kan så mene, at salget bidrager til økonomisk udvikling. Det mener jeg ikke. Nogle få mænd og kvinder får en indtægt ved at sælge deres produkter; men hvis Afrika skal udvikles, så er det ikke ved at vi køber beholdere lavet af skind fra

komaver og fra kameler – disse produkter kan højst opfattes som kuriositeter. De har ingen æstetisk værdi, og de kan ikke konkurrere mod plastikbeholdere.

Hvis GtU vil have udvikling i de områder, hvorfra beholderne stammer, så start en fabrik i området, der fremstiller plastikbeholdere. Med billig arbejdskraft skulle den kunne konkurrere mod kinesiske produkter. Ja, jeg er polemisk, når jeg foreslår etablering af en plastikfabrik; men det er vejen frem: industri frem for smykkefremstilling.

Selv driver jeg handel med afrikansk kunst af anerkendte kunstnere fra galleriet Glocal Art. Jeg håber at bidrage til, at folk lærer at tænke kreativt og innovativt (det kendetegner en kunstner), fordi kreativ og innovativ tænkning i dag er en forudsætning for dynamik og udvikling i et samfund.

Da det kan være svært at få mit galleri til at hænge sammen økonomisk, supplerer jeg mit kunstsalg med salg af smykker og kurvevarer fra Afrika samt med keramik fra Tunesien.

Med mine udstillinger af god, moderne kunst bidrager jeg til, at danskerne ændrer holdning til afrikanerne. De er ikke kun fattige stakler; de har ressourcer og talent.

Jeg kan kun sælge deres produkter, hvis de laver kvalitet. Folk spørger sommetider: ”Hvem støtter du?”, og jeg svarer: ”Jeg støtter ikke nogen. Jeg tjener penge på afrikanerne. Men en afrikansk kunstner får den samme andel af et solgt maleri som en dansk kunstner får, når jeg sælger et maleri af ham / hende. Jeg sidestiller afrikaneren med danskeren.”

Hvis man kun sælger sjove metalcykler, lavet af genbrugsmaterialer¹, beholdere af skind fra køers og kamelers maver² samt smykker, så fastholder man billedet af afrikanere som stenaldermennesker, der befinder sig på et lavt niveau.

Min kritik af GtU-salget er primært en kritik af den vægt, som denne aktivitet har fået i foreningen.

Det er selvfølgelig godt, at nogle folk i Afrika tjener lidt penge; men der er ingen perspektiv i salget. Diverse kirker gør det samme, og vi føler os så fandens gode, når vi køber en halskæde med papirperler.

Jeg er optaget af følgende:

- Hvordan skaber vi øget beskæftigelse i Afrika? Hvordan kan vi øge eksporten af varer fra u-lande - varer, som skabes på baggrund af nyudvikling af design og teknologi?
- Hvordan giver vi en kvalificeret, dybtgående oplysning om de problematikker, der her og nu hæmmer en positiv udvikling?

Jeg mener ikke, at salg af små dekorative cykler og lignende på markeder og basarer bidrager til ret meget andet end at cementere opfattelsen af

¹ Cyklerne er næsten udsolgt, og vi ved ikke, om vi igen kommer i kontakt med nogen, vi kan købe dem gennem – i stedet for cykler har vi valgt at vise tre biler på forsiden, som i lighed med cyklerne er fremstillet af unge mænd i Burkina Fasos hovedstad, Ouagadougou. De samler konservesdåser, ståltråd, bildæk mv. op fra byens gader, hvor det flyder med genanvendeligt affald. Disse bortkastede effekter bliver så skåret til og nittet sammen og skaber en indtægt for de unge.

² Beholderne kaldes båtaskrin, og der kan ses et lille og et stort skrin på dette blads bagside. Skrinene laves af huder og mavesække fra køer og kameler. De fremstilles ikke mindst i og omkring Agadez og Amatal i Nigers Sahel-bælte. Kvinder laver mønstrene med en nål, og det øvrige fremstillingsarbejde laves af mænd – det er forholdsvis sjældent, at et stykke afrikansk håndværk er blandet kvinde- og mandearbejde.

afrikanere som nogle stakler, der ikke engang kan konkurrere mod kineserne.

Det må gerne fastholdes som en aktivitet; men det skal være en biting – og GtU skal tænke store tanker, som kan bidrage til udvikling. Store tanker kunne være etablering af en fabrik!

Kære læser: Lad os få lidt debat her i bladet om den problemstilling!

Kommentar

- af bestyrelsesmedlem Jens Elgaard Madsen

Hvor der det dog skønt med et debatindlæg, der stiller det altid relevante spørgsmål: ”Hvad vil vi med GtU?”

Opfordringen til at andre medlemmer giver deres syn til kende i vores blad er også velanbragt; for GtU har brug for medlemmernes feedback og inspiration!

Jeg har valgt at skrive en kommentar, da jeg har et lod i den oplysningsbevilling, vi har fået fra CISU, og som der til dels rettes kritik mod. Som aktivitet har GtU's såkaldte *blandede u-landhandel* vel nogenlunde samme omfang som i tidligere år; men den fylder nok forholdsvis mere i det samlede billede, da vi ikke har et stort, Danida-finansieret projekt i gang.

Vi har i vores henvendelse til CISU argumenteret med, at vi med afsæt i udstilling af lokale håndværksprodukter ønsker at give kvalificeret oplysning om behovet for fair produktionsvilkår i Vestafrika. Vi har også lovet at gøre tingene lidt anderledes end vi plejer og forsøge at nå ud til nye målgrupper.

Vi er derfor i færd med at fremstille en serie supplerende plakater, hvor vi forholder vi os kritisk og oplysende til, hvad vi kan gøre for at

(fortsættes side 8)

Hvad vil vi med GtU?

(fortsat fra side 7)

fremme bæredygtig samhandel med Vestafrika og skabe nogle retfærdige produktionsvilkår.³

Derudover har vi startet en konkurrence, hvor vi forsøger at inddrage de besøgende voksne og børn til at forfatte en lille tekst eller lave en børnetegning, der forholder sig til fair handel/Afrika.

At størstedelen af aktiviteterne i den *blandede u-landhandel* finder sted på kræmmermarkeder og byfester i Himmerland – GtU-sekretariatets og vores flittige koordinators hjemegn – er således ingen tilfældighed. Vi ønsker at nå ud til en gruppe mennesker, der kun sjældent kontaktes af andre NGO'er, og som ofte kun har en beskedent viden og bevidsthed om udviklingsspørgsmål. Så kan det godt være at snakken bliver en kende overfladisk; men det lever vi fint med!

Når vi er til stede i storbyerne (*Verdensspejlet og Aarhus Sustainability Festival i Aarhus og Couleur Café i København*) er det straks lettere at mobilisere en håndfuld aktive GtU-medlemmer, og snakken bliver ofte mere nuanceret, da vi

³ Vi har allerede fremstillet 4 plakater, som begge findes i både A4- og A3-størrelse. De medbringes på de forskellige arrangementer, hvor vi deltager.

Overskrifterne er

- **Afrika skal ud af offerrollen**
http://gtu.dk/afrika_skal_ud_af_offerrollen.pdf
- **Import og salg af traditionelt kunst- og brugshåndværk**
http://gtu.dk/import_og_salg_af_kunsthåndværk.pdf
- **Indsamling af sheanødder – en overraskende fair produktionsform**
http://gtu.dk/indsamling_af_sheanoedder.pdf
- **Hvorfor skal fattige bønder i Vestafrika betale prisen for omstridt statsstøtte?**
http://gtu.dk/vestafrikas_bomuld.pdf

oftere kommer i kontakt med mennesker, der i forvejen er fortrolige med begreber som bæredygtighed og livsvilkår i Afrika.

Sjovt nok har jeg gjort den erfaring, at kuriøse beholdere af komaveskind og charmerende metalcykler af genbrugsmaterialer uvilkårligt vækker folks nysgerrighed, ikke mindst børns. At beholderne er sølle og ret beset brugsgenstande er indlysende; men de er fortrinlige til at sætte nogle tanker i gang, f. eks. historien om at der stadig findes afrikanere, som ikke har råd til at købe en plastikbeholder.

Set i det lange perspektiv har vores *blandede u-landhandel* aldrig været en overskudsforretning for GtU. Salget bidrager imidlertid til at give nogle håndværkerfamilier et supplerende indkomstgrundlag. Personligt har jeg det fint med at vi gennem salg af overvejende gængs kunsthåndværk støtter ganske almindelige mennesker! Salg og produktion af kunsthåndværk er under alle omstændigheder en kæmpeindustri i alle vestafrikanske lande og skaber titusindvis af direkte og afledte jobs.

Jeg har i øvrigt stor respekt for Frede Hansens promovning af anerkendt afrikansk kunst fra galleriet Glocal Art. Det er vigtigt at afrikanske kunstneres talent synliggøres, og at der tegnes et positivt billede af Afrika.

Jeg deler også de tanker, der optager Frede: Unge afrikanere drømmer nemlig om at få del i den velstand, vi andre tager for givet. Som udviklingsminister Christian Friis Bach for nylig udtrykte det, ønsker unge ambitiøse afrikanere et moderne Afrika med høj bæredygtig vækst og masser af arbejdspladser.

Og hvorfor skulle GtU ikke kunne gå ind for bæredygtig vækst i Afrika? Der er stadig mange, der har det lidt svært med ordet ”vækst”. Men at der er bæredygtig vækst i Afrika, betyder jo blot at væksten er balanceret, og at vi andre må holde lidt igen og bruge ressourcerne med omtanke.

Migrationer: Illusioner, løgne, kendsgerninger

- af Emmanuel Terray, fransk sociolog og antropolog
- oversat af Birgit Vanghaug
- fodnoter af Jørgen Olsen – dog er note 4 forfatterens
- Vi har valgt at anvende ordene migrant og migration. I Gyldendals fransk-danske ordbog oversættes migrant med gæstearbejder og med omkringvandrende. Indlægget her handler om bevægelser **generelt** og ikke indvandring (immigration – immigranter) eller udvandring (emigration – emigranter) i **forhold til et bestemt land** – derfor kan der ikke så godt stå immigrant eller emigrant; migrant må være den bedste løsning.

Den franske og europæiske indvandringspolitik er baseret på fire grundantagelser, som man kan formulere således:

1. Det er muligt at dæmme op for migration via politiske og administrative forholdsregler.
2. Hvis vores årvågenhed slappes, vil vi blive truet af en flodbølge eller en invasion.
3. I perioder med arbejdsløshed er det umuligt at modtage nye immigranter.
4. Kun udvikling vil gøre det muligt at inddæmme strømmen af immigranter. Man må altså yde en massiv hjælp.

Ikke alene er ordvalget odiøst, men bygger også på falske antagelser, afledt af en fejlagtig analyse af migrationen som fænomen.

1. **Det er muligt at dæmme op for migration via politiske og administrative forholdsregler.**

Denne sætning hviler på forestillingen om, at migration er en slags overfladisk og marginal hændelse i vores historie, og at det derfor er muligt at holde den tilbage eller endda forbyde den.

Man må huske på, at folkevandringer er et meget gammelt fænomen, som udvikler sig sammen med verdenshistorien: Det er jo vitterlig ved folkevandringer, at den menneskelige art har udbredt sig fra Afrika til hele planeten.

Fra barbarernes invasioner til de arabiske erobringer og til indtagelsen af den nye verden har folkevandringerne skiftet sted og retning; men de er aldrig ophørt.

Tværtimod har ethvert forsøg på at forhindre dem - fra den store kinesiske mur til de romerske *limes* (grænsevolde) - været forgæves. Først er man gået uden om disse forhindringer for i næste omgang at vælte dem.

Faktisk er folkevandring den ældste form for frihed: frihed til at komme og gå. Denne frihed er siden de ældste tider gået forud for alle andre friheder: forsamlingsfrihed, ytringsfrihed osv.

I lange perioder har den været selve definitionen på frihed: Slaven var ikke fri, fordi han ikke kunne forlade sin herres hus, hjorten var ikke fri, fordi den ikke kunne fjerne sig fra sin herres domæne.

Migranterne i dag såvel som i går har den overbevisning, dybt integreret i ånd og hjerte, at migration er en fundamental ret for mennesket, og at ingen har myndighed til at forbyde dem denne handling.

Hvis vi deler denne opfattelse - sådan er det for mig - må vi forstå konsekvenserne og afvise en verden, hvor alene folk fra rige lande har lov til at cirkulere frit, mens folk fra fattige lande er henvist til at blive boende, hvor de er.

Endvidere er det nødvendigt at understrege, at folkevandring er indskrevet i selv kernen af vores økonomiske og sociale system. Hvad enten vi kan lide det eller ej, lever vi i et kapitalistisk system.

(fortsættes side 10)

Migrationer: Illusioner, løgne, kendsgerninger

(fortsat fra side 9)

Men kapitalismen indbefatter i selve sin definition ikke alene friheden til fri handel med kapital - sådan at kapitalen kan flytte sig derhen, hvor profitten er højest, men også det frie marked, således at arbejderne kan flytte sig derhen, hvor lønningerne er de bedste.

Disse to former for frihed er nødvendige for at gennemføre to reguleringer - regulering af profittaksten og regulering af lønninger - til afbalancering af systemet.

Selvfølge har der i virkeligheden været opstillet barrierer - først og fremmest de nationale grænser - både for den fri bevægelighed af kapitalen som for arbejdet. Men for kapitalismen er disse barrierer kunstige, og derfor har man i det lange løb tenderet mod lidt efter lidt at fjerne dem.

Dette er tydeligvis sandt for den frie kapitalbevægelighed, som i dag er helt gennemført; men det er ligeledes sandt for arbejdets frie bevægelighed, eftersom vi er vidne til en permanent udvidelse af territorier, hvor arbejdet kan cirkulere frit.

Før den franske revolution cirkulerede arbejderne ikke frit fra den ene provins til den anden: Revolutionen og kejserdømmet indebar en oprettelse af et nationalt marked for arbejdet; for øjeblikket ser vi et europæisk arbejdsmarked forme sig. Der er ingen grund til, at denne udvidelsesproces skulle slutte.

At arbejdsbevægeligheden har rod i selve hjertet af det kapitalistiske system, finder vi endnu et indicium på i den kendsgerning, at arbejdsgiverne - lige fra de første år i den industrielle revolution - altid har været positivt indstillet omkring åbning af grænser og arbejderne fri bevægelighed.

Ganske vist var og er de ikke for lighed i lønninger og rettigheder for indfødte arbejdere og udenlandske; tværtimod insisterer de på, at konkurrencen med de udenlandske arbejdere vil

undergrave fordelene i indvandringslandet. Men for at der overhovedet kan være en konkurrence, insisterer de på, at grænserne skal være åbne.

For det tredje giver globaliseringen en yderligere impuls til migration, idet den først og fremmest betragteligt reducerer prisen på transport og kommunikation.

I øvrigt udbreder den over hele kloden informationer og billeder om modtagerlandene, der virker tillokkende for migranterne. Endelig og især virker den for migrationen som en form for modstand mod nye former for den globaliserede kapitalisme.

Hvad er egentlig globalisering? Det er den finansielle kapitalens dominans over alle andre former for kapital, og det er dens dominans over arbejdet.

Hvad er basis for denne overmagt? Det er mobiliteten uden grænser og deraf den nomadiske karakter. Den finansielle kapital er ikke længere knyttet til noget bestemt territorium, og takket være it-teknologi kan den flytte sig øjeblikkeligt fra den ene ende til den anden på kloden.

Den kan altså sætte alle territorier op imod hinanden i konkurrence og tvinge dem til at opfylde alle fordringer, gribe alle muligheder for profit, som tilbyder sig og straks trække sig tilbage fra situationer, hvor man støder på vanskeligheder.

Over for denne "nomadisme", kan migrationen betragtes som en bestræbelse på at opbygge en kontranomadisme for arbejdskraften, altså som en modstand over for kapitalens fri bevægelighed sætte en tilsvarende fri bevægelighed for arbejdskraften. Det er som sådan, at bogen "Empire" (*Exils*, 2000) af Michael Hardt og Antonio Negri hylder migrationen, og især den illegale, som den mest moderne form for modstand mod den globaliserede kapitalisme.

Endelig er det rigtigt, at der ved de rige landes grænser føres en sand krig mod migranterne med disse landes politistyrker og bevæbnede hære.

Man disponerer over et imponerende arsenal – helikoptere, hurtigbåde, elektriske hegn, radarer etc. – og over alle den moderne teknologis nyeste ressourcer. Tilsyneladende er vi altså vidne til en kamp mellem jern og jord, og vi ved, i hvilken grad denne kamp er morderisk for migranterne.

Imidlertid er ligevægten mellem disse kræfter mindre ugunstig, end det ser ud til, idet også migranterne, især de illegale, nyder godt af alle de trumfkort, som nomaderne til alle tider har nydt godt af i deres møde med de fastboende: De er overlegne i antal, og den moralske styrke – beslutsomhed, mod, opfindsomhed – er på deres side.

De kan vælge øjeblikket og stedet, hvor de vil forsøge at komme igennem, og de opfinder hele tiden nye måder at overskride forhindringer på. Kort sagt: Overraskelseseffekten spiller i deres favør over for modstanderne, som skønt de er overbevåbnede stadig er i defensiven.

Jeg har ofte sammenlignet kampen mellem migranterne og grænsevagterne med kampen mellem en elefant og en kolonne af myrer. Lad os forestille os en elefant, som vil forbyde myrerne adgang til sit territorium: Den tegner omkring sig en cirkel, som den gennemtraver uden ophør, alt imens den knuser myrerne med sine store fødder. Men myrekolonierne kommer igen i tusindvis, og de forstår at undslippe med megen udspekulerthed. Til slut tilhører sejren dem, og elefantens territorium er uafværgeligt deres.

Denne fabel beskriver på en træffende måde det, der er i færd med at ske ved de rige landes grænser: På trods af alle de barrierer, som sættes op, fortsætter den illegale indvandring, og ingen tror, at disse tiltag vil aftage, snarere tværtimod, idet ingen stat har nogen vægt imod beslutningen om migration. Denne beslutning tages af individer eller par, undertiden hele familier eller landsbyfællesskaber, om det så bare er for at samle de nødvendige ressourcer.

Men autoriteter bliver aldrig spurgt, hverken dem i hjem- eller i ankomstlandene. Hvis de sidste tilbyder visa, tager man imod det; men hvis de

nægter, undværer man det. Som jeg har nævnt ovenfor, mener indvandrerne, at de i bund og grund udøver en umistelig ret. Følgelig, og modsat hvad man tror, har staterne kun lidt greb om migrationsfænomenet, og de aftaler, som de indgår indbyrdes for at kontrollere, afslører snarere en selvillusion.

Kort sagt: At foregive at kunne forhindre migration, er som den persiske kong Xerxes' forblindelse, da han ville inddæmme havet.

2. Hvis vores årvågenhed slappes, vil vi blive truet af en flodbølge eller en invasion.

Lad os først se på nogle tal:

For statistikerne i FN er en migrant en person, som slår sig ned i udlandet for mere end et år. I følge denne definition er der i verden i dag omkring 200 millioner migranter, eller 3 pct. af verdens befolkning. Tallet vokser jævnt; men forøgelsen er forbundet med omfanget af globaliseringen.

Men især må det bemærkes, at hvis den enorme majoritet af migranter forlader et fattigt land, vandrer mere end halvdelen af dem fra et fattigt land til et mindre fattigt. Kun 45 pct. af dem drager imod et af de rige lande. Om så er – hvad der står tilbage at bevise – at migrationen er en byrde, så hviler denne byrde hovedsagelig på de fattige lande.

For det andet hviler fantasiforestillingen om flodbølge på en ide om, at den økonomiske elendighed – altså kløften mellem levestandarden mellem de rige og de fattige lande – skulle være hoveddrivkraften for migrationen. Da denne kløft ikke bliver mindre, men tværtimod bliver dybere i Afrika, vil bølgen svulme op konstant. Heraf den skræmmende idé om invasion. Men analyse såvel som erfaring viser, at dette kun er en samling falske forestillinger.

(fortsættes side 12)

Migrationer: Illusioner, løgne, kendsgerninger

(fortsat fra side 11)

Faktisk viser det sig, at hvis den økonomiske nød var hovedårsagen til migration, skulle man se en ensartet migration fra alle fattige lande, og det skulle være de fattigste, som tog af sted som de første. Men det er slet ikke det man ser.

Migrationen er ikke ens fra de fattige lande - tværtimod har den afsæt ret lokalt og afgrænset: Fx stammer mere end halvdelen af den afrikanske indvandring til Frankrig fra én zone, hvor floderne Senegal og Niger udspringer, i de fælles grænseområder mellem landene Senegal, Mali, Mauretanien og Guinea. Det handler helt sikkert om et fattigt område, men ikke mere end naboområderne i Burkina Faso eller Niger, som kun står for en svag grad af udvandring mod Frankrig.

Ligeledes – indtil for nylig – kom næsten alle indvandrere fra Kina til Frankrig fra en provins, Zhi Jiang, og endda et eneste distrikt i denne provins, det berømte Wen Zhou. Og endda var dette distrikt langt fra fattigt, men var et af de første til at åbne sig for international handel og udenlandske investorer efter Mao Zedongs død.

Man vil kunne finde lignende lokalt centrerede fænomener i den europæiske indvandrerhistorie. Det var fx indbyggerne i Barcelonette, som tog af sted i slutningen af det 19. århundrede for at slå sig ned i Mexico, og ikke dem fra Briançon, Gap, Digne eller Embrun¹.

Denne snævre lokalisering af udrejsesteder viser, at den økonomiske faktor, selv om den er overordentlig vigtig, på en vis måde er underordnet en del andre faktorer af social og kulturel karakter.

Især er traditionen for udvandring enormt afgørende: De gamle gør det lettere for de nye, og

udvandringen bliver en adfærdsmodel samtidig med en slags overgangsritual, hvor de unge får status af voksne. Særlige forhold kan også spille ind, såsom et-barns-politikken i Kina, som bliver håndhævet med stor brutalitet af den kinesiske regering.

I det hele taget er det i mindre grad nød, der får folk til at tage af sted end det er det, jeg ville kalde "håbløshed". En fattig, som har mulighed for at forbedre sin situation ved hårdt arbejde, vælger ikke eksilet.

Til gengæld, hvis man lever i et fastlåst samfund uden muligheder pga. statslige og bureaukratiske, ineffektive og korrupte strukturer, og hvis I så fald alle ens anstrengelser og initiativer støder imod inkompetence og griskhed hos et par almægtige apparatchiks², så er alt håb ude, og den eneste vej til overlevelse er flugten.

En bemærkning til dette punkt: Disse blokerede samfund med autoritære og korrupte regeringer er meget ofte opretholdt af vestlige magter, som er ivrige efter at fastholde en politisk klient, der styrker deres interesser. Således nærer disse magter på den ene side migrationen, som de på den anden side foregiver at forhindre.

Men ellers er beslutningen om at udvandre helt rationel. I sin bog "At tage eller ikke tage ordet" (Fayard 1995) viser Albert Hirschmann så glimrende, at i en stat med et utåleligt regime har et individ to muligheder: oprøret eller flugten.

Hvis protesten skal have effekt, skal den kunne udtrykkes, og den skal være kollektiv. Sagt på en anden måde skal både frihed til tale og frihed til forsamling være sikret. Men hvis disse friheder er hensygnende, er den eneste rationelle løsning flugten.

Således forklares også den kendsgerning, at hvis udvandringen i almindelighed tager afsæt i de fattige lande, så er det ikke de fattige i de fattige lande, som er de første til at tage af sted, eller som

¹ Byer i de franske Alper.

² Skrankepaver.

er de talrigeste. Først og fremmest koster rejsen et minimum af ressourcer, om det så bare er at betale rejseudgifterne.

I øvrigt udvandrer også den, der ejer en "social og kulturel kapital", en knowhow, et erhverv, en kompetence, som han har til hensigt at bruge i det land, hvor han kommer frem.

En undersøgelse, som er lavet af Collectif de Sans-papiers³ i Lille, blandt dem af deres medlemmer, som har bragt deres papirer i orden, afslører, at 48 pct. af dem har studentereksamen eller en grad derover. Det drejer sig altså ikke om proletarer i den klassiske betydning af ordet, men snarere folk, der udgår fra middelklassen.

Sidste punkt: Man må ikke alene tænke på de faktorer, som skubber migranten ud af hans land (push), men også dem, der trækker ham til den ene eller den anden del af verden (pull). Alle kender myten om den europæiske rigdom, der skulle tiltrække migranterne, som magneter tiltrækker filspåner. Myten er ikke skabt af de eksisterende procedurer for, "hvordan man bringer sine papirer i orden", som migranterne udmærket ved er tilfældige og vanskelige.

Myten eksisterer i kraft af et betragteligt og vedvarende tilbud af illegalt arbejde, som udfolder sig med tolerance, ja endda velvilje fra magtens side. Alle indvandrere ved, at når han kommer til Frankrig eller det øvrige Europa vil han finde arbejde i dagene eller ugerne, der kommer. Det er ganske vist sort arbejde under elendige forhold for ussel løn; men det er arbejde.

Ydermere er disse arbejdstilbud forbundet med det fænomen, at visse virksomheder ikke kan flyttes fysisk, hvor man ville gøre det, hvis det var muligt: Byggeri, offentlige arbejder, restaurationer, rengøring, sikkerhed, pleje.

For disse virksomheder finder man - takket være tilstrømningen af udenlandsk arbejdskraft, der arbejder illegalt - en arbejdskraft, som man kan

byde de samme betingelser som arbejdskraften i tredjeverdenslande: lave lønninger, ingen rettigheder, lydighed etc.

Disse iagttagelser kaster et skarpt lys over regeringernes hykleri, når det gælder indvandring. Vores ledere proklamerer gerne, at de vil fjerne den illegale indvandring. Men hvis de virkelig kastede sig ud i denne politik, ville vigtige sektorer af økonomien øjeblikkeligt blive lammede.

De love, der undertrykker ulovlig indrejse og ophold såvel som illegalt arbejde, udfylder en helt anden funktion: Det drejer sig på den ene side om at sikre sig, at de nyankomne bliver godt placeret i denne tilstand af administrativ utryghed, som stiller dem til rådighed for enhver udnyttelse og enhver form for slaveri.

Og på den anden side drejer det sig om at bibeholde de illegale indvandrere i angst, så de accepterer deres skæbne uden et kny. De nylige strejker hos de illegale arbejdere viser tydeligt, at denne politik er i færd med at nå sine grænser.⁴

(fortsættes side 14)

³ Arbejdsgruppen vedr. dem uden papirer, dvs. identifikationsdokumenter.

⁴ Den nyere historie kan give os endnu et argument: før 1974 var de franske grænser åbne, og verden var ikke mere rig end i dag. Men der opstod ingen flodbølge. Tværtimod måtte de store franske bilindustrier organisere veritable hvervekampagner i Kabylien, i Aurèsbjergene og i Atlasbjergene i Marokko for at rekruttere arbejdere, der altså ikke strømmede frem af sig selv. Ligeledes skyndte befolkningerne i Sahelregionen, der i 1970-71 blev ramt af en voldsom tørke, sig heller ikke til Frankrig. Endelig, da Portugal og Grækenland kom ind i EU, var levestandarden i disse lande meget lavere end i de fællesskabets andre lande. Alligevel "invaderede" hverken portugiserne eller grækerne Europa. De massive tilstrømninger, som ses med mellemrum, er opstået på grund af krige, som de vestlige magter og deres algeriske eller russiske venner har ført i Algeriet, i Irak, i Afghanistan og i Tjetjenien.

Migrationer: Illusioner, løgne, kendsgerninger

(fortsat fra side 13)

3. I perioder med arbejdsløshed er det umuligt at modtage nye immigranter.

Også denne antagelse hviler på en falsk analyse. For det første er arbejdsløsheden hos indvandrere fra lande uden for EU dobbelt så stor som det nationale gennemsnit: 20 pct. er uden job, mens tallet for de "indenlands" kun er på 9 pct. Denne forskel viser tydeligt den rolle udlændingene udfylder, nemlig som "stødpude". I tilfælde af krise er det oftest indvandrerne, der er ufaglærte og uden stemmeret, som først afskediges, og så er det dem, der først og fremmest har betalt omkostningerne for den industrielle rekonstruktion i 70'erne og 80'erne. Hvis deres job havde været besat af franskmænd, ville det have været disse sidste, som ville være blevet ramt, og tallet på arbejdsløse franskmænd ville være tilsvarende forhøjet.

For det andet hviler antagelsen om, at det skulle være nødvendigt at standse indvandring i perioder med arbejdsløshed, på den hypotese, at der i Frankrig eksisterer et eneste samlet arbejdsmarked, hvor både indvandrere og indbyggere strides om disponible job, så det der vindes af den ene part, tabes af den anden.

Men virkeligheden er helt anderledes: Faktisk må vi konstatere, at der findes flere arbejdsmarkeder, og at er adskilt af uigennemtrængelige skillevægge. Sektorer som byggeri, restaurationer, rengøring og sikkerhed er overvejende reserveret indvandrere. De tager ikke arbejdet fra nogen; for ingen indbygger ville acceptere at arbejde for så ringe lønninger og sikkerhed som i de brancher. Sagt på en anden måde: indvandrerne påtager sig opgaver, som indbyggerne ikke vil have, opgaver som er karakteriseret ved at være beskidte, vanskelige og farlige.⁵

⁵ På fransk *déguéulasses, difficiles, dangereuses*.

Endelig må man være "keynesianer"⁶: De udenlandske arbejdere er både producenter og forbrugere; de bidrager til den efterspørgsel, som er den vigtigste faktor for vækst. Selv de beløb, der ekspederes til hjemlandet, bruges ofte til at købe produkter af europæisk oprindelse.

4. Kun udvikling vil gøre det muligt at inddæmme strømmen af immigranter. Man må altså yde en massiv hjælp.

Jeg skal over for denne antagelse nøjes med tre bemærkninger:

For det første, hvis dette skulle være rigtigt, ville det være på tide at skride fra ord til handling. Nu har denne diskurs løbet i 30 år. Hvad har man gjort i denne periode for at iværksætte de foranstaltninger, som enhver ved er nødvendige for udviklingen: gældssanering, stabilisering af kurserne for råvarer, stop for den stadige forringelse af betingelserne for udveksling af råvarer og bearbejdede varer?

På den anden side, hvorfor er beløbet for offentlig hjælp, vurderet efter PIB, konstant for nedadgående? Frankrig havde forpligtet sig på at yde udviklingshjælp på 0,70 % af sit PIB. Ydelsen er i dag på 0,34 %, og dette tal daler for hvert år.

Endelig kan man stille spørgsmålet: Hvorfor prøver Frankrig og Europa at pålægge de afrikanske lande overenskomster for økonomisk partnerskab, som vil underlægge de økonomiske relationer mellem de to parter reglen for fri udveksling?

Hvis overenskomsterne bliver vedtaget, vil europæisk landbrug, der er urimeligt subventioneret kunne udkonkurrere det afrikanske landbrug, som allerede har det dårligt. Således ruineret, vil de afrikanske bønder vælge at udvandre. Altså vil Frankrig og Europa endnu en gang give næring til en udvandring, som de på den anden side foregiver at modarbejde.

⁶ Henviser til den engelske økonom John Maynard Keynes.

Det er nytteløst at stille migration og udvikling op som modsætninger: De to fænomener er ikke hinandens modsætninger, men komplementære. Enhver ved, at de summer, der sendes af migranterne til deres familier – både kvantitativt og kvalitativt – er meget højere end den officielle udviklingsbistand. Kvantitativt: På verdensniveau er cifrene henholdsvis 150 og 100 milliarder dollars. Endnu mangler vi en præcis klarlægning af de beløb, der omtales som udviklingsbistand; men vi ved dog, at nogle lande henregner udgifter til militært samarbejde og til hjemsendelse af illegale migranter til at være en del af udviklingsbistanden. Kvalitativt: Pengene, som sendes hjem af migranterne ender faktisk hos dem, der har behov og giver dem mulighed for at grave brønde, bygge skoler, sundhedsklinikker etc., hvorimod en meget stor del af den officielle bistand går til spilde eller forsvinder i korrupsionens sump.

Under disse betingelser burde enhver ærlig aftale om samarbejde mellem Europa og Afrika indeholde en klausul om fri bevægelighed, som tillod migranterne at komme til Europa og tjene til livets opretholdelse for både dem selv og deres pårørende, og at tage af sted igen, når de vurderede det formålstjenligt i forhold til deres uddannelse og de kompetencer, som de har opnået under deres ophold i udlandet.

Endelig er alle eksperter enige om at erkende, at i det mindste på kort og gennemsnitligt sigt forøger udviklingen migrationen i stedet for at mindske den. Det er den berømte hump-migration, som engelsksprogede forskere ynder at arbejde med: I forhold til udviklingsprocessen tager migrationerne form af en pukkel.

Hvad er udvikling? Det er overgangen fra et arkaisk⁷ og ineffektivt økonomisk og socialt system til et system, der er mere moderne og produktivt.

Men denne overgang fuldføres jo ikke fra den ene dag til den anden, og i løbet af processen kommer en periode, hvor det gamle system er

fuldstændig opløst, mens det nye ikke endnu er på plads. På den måde åbner sig et flydende rum gunstigt for migrationer. Folk, der ikke længere kan leve af det gamle system, og som endnu ikke kan leve af det nye, er naturligvis tilbøjelige til at tage væk.

Helt konkret begynder udvikling som regel ved forøgelse af effektiviteten i landbruget. Dette ”frigør” en betydelig mængde af arbejdskraft, som stiler mod byerne. Men her tilbydes der endnu ikke arbejde, der gør det muligt at ansætte de nyankomne. Under disse betingelser er udrejsen en naturlig løsning.

Kort sagt, så er det selvfølgelig nødvendigt at støtte udvikling og gøre den mere effektiv end tidligere. Men med udviklingen at forvente en afslutning på migrationer, dette er – i det mindste på kort eller gennemsnitligt sigt som sagt – at narre sig selv.

For at konkludere: Tilhængere af den officielle politik har for vane at kalde deres modstandere for utopister, engleagtige og idealister. Kun deres teser passer på virkeligheden, og der er ikke noget alternativ. Jeg håber at have vist, at det forholder sig på en anden måde: I virkeligheden hviler den officielle politik på et enorm ophobning af falske ideer, fordrejede analyser, fantasiforestillinger og blindhed, som netop skaber et sandt monument af uvirkelighed.

Når vi modsat beder om respekt for migranternes rettigheder, regulering for de illegale og tilbagevenden til fri bevægelighed med lige rettigheder, er det os, der er realister, fordi vi tager højde for den uafvendelige virkelighed for migrationen i verden i dag, og i stedet for at benægte den tænker vi på midler til at organisere den, så den er gavnlig for alle berørte parter.

Et sådant tiltag kræver i sandhed, at man tager mange ting op til genovervejelse, såsom fordomme, illusioner, vaner. Kun på den måde vil man kunne iværksætte en politik, som på én gang stemmer overens med tingenes tilstand og respekterer migranternes rettigheder og værdighed.

⁷ Gammeldags.

afsender: Genvej til Udvikling, Skovvej 24, 9510 Arden.

B

